

Hồi Thứ Mười Bốn & Mười Lăm
HƯƠNG KHUÊ NỔI SÓNG

Những âm thanh đơn điệu chói lọi vẫn buông ra đều đều.

Ma Điện Công Tử hai tay ôm đầu nghiêng răng ken két!

Cuối cùng như không thể chịu đựng chàng ta đã lăn nhào xuống đất cất tiếng kêu la thống thiết!...

Với cá tính của Y Mộng Lăng, hầu như khó có một sức mạnh gì khiến chàng ta phải tỏ ra bi thảm đến thế, vậy mà tiếng địch sắc nhọn của Thúc Gia Ngọc đã khiến cả bộ đầu óc của chàng ta như muốn bể tung, như có trăm ngàn con sâu kiến đục cắn, như hàng loạt kim nhọn đâm chọc...

Một sự đau đớn vô cùng khốc liệt ấy chỉ có người đã từng nếm trải mới lãnh hội được.

Gương mặt xinh đẹp tươi cười thần tuấn của Y Mộng Lăng lúc này đã tắt nụ cười kỳ dị thần bí, mà hằn lên những vết máu tươi ri rí!

Cái con người thần tuấn bất phàm, phong nhã sái thoát bây giờ chỉ còn lại những nét thô lương thảm lệ ghê người đáng sợ...

Cặp mắt trong ướt như nước hồ thu của Thúc Gia Ngọc nhìn Y Mộng Lăng chớp chớp với vẻ đắc ý nhưng không giấu nổi pha lẫn vẻ thương xót!...

Thế rồi tiếng địch đang cao vút sắc nhọn chợt từ từ hạ thấp.

Thình lình...

Y Mộng Lăng chồm phắt dậy ngửa cổ cất tiếng cười ha hả!... Như man như dại đồng thời lao đầu ngay vào bức tường trước mặt.

Tất cả mọi biến chuyển đều xảy ra một cách đột ngột trong nháy mắt...

Ma Điện Công Tử Y Mộng Lăng đã quyết định lấy cái chết để giải thoát!...

Trên gương mặt Thúc Gia Ngọc chợt hiện lên nét kinh dị biểu lộ sự rúng động từ trong nội tâm, và nàng đã nhanh như một làn chớp, xuất thủ tung ra một chưởng.

“Binh” Y Mộng Lăng bị trúng chưởng, thân hình bắn dạt ra hơn trăm thước, rớt xuống chân tường.

– Hừ! Đường đường là một nam nhi mà lại chết như vậy, thật không dè!...

– Tại hạ đã nói thật mà cô nương còn dầy vò hành hạ thì thà rằng chết như thế còn tỏ ra... Đúng vậy, thà rằng chết như thế còn tỏ ra có cốt khí!...

Trong khi nói, chàng ta đã không buồn ngừng mặt mà âm điệu cũng thoát

nhẹ như chỉ để nói cho một mình mình nghe, vậy mà đã làm cho phương tâm của nàng vô cùng chấn động!...

Chàng nói chưa dứt những điều muốn nói thì thân hình đã rung lên và phun ra hai búng máu tươi! Cứu được tính mạng chàng thoát chết nhưng cũng khiến chàng trọng thương.

– Ô! Nhà người bị trọng thương? – Trong âm điệu của nàng có pha lẫn vẻ thương hại.

Đây là một tâm trạng đáng lẽ không thể có mà lại xảy ra, khiến chính bản thân nàng cũng chẳng hiểu tại sao!...

Sự biến động tình cảm của con người quả không biết thế nào mà lường?

– Sống chết còn chả màng gì huống chi là thương tích!

Thật là hào khí khiến đối phương phải tâm phục.

Y Mộng Lăng từ từ ngửng lên, trên gương mặt thần tuấn không còn có vẻ tươi cười cố hữu mà mang một nét trầm mặc khiến người ngoài khó dò xét ước đoán được tình cảm nội tâm, chàng ta nói tiếp:

– Bất luận cô nương tin hay không tin, tại hạ cũng cần phải nói mấy câu chân tâm thoát tự đáy lòng!

– Nhà người cứ nói!

– Cô nương có tin rằng chỉ nhất kiếm chung tình không?...

Chàng vừa nói vừa gượng đứng dậy bước đến gần Thúc Gia Ngọc tiếp lời: Hiện thời tại hạ tin rồi đó!

– Nhà... nhà người nói...

Không phải do lời nói của Y Mộng Lăng mà lại do cặp nhãn quang long lanh kỳ dị của chàng ta đã làm chấn động phương tâm của nàng, khiến giọng nói nàng run run chẳng thốt thành lời...

Bốn tiếng “nhất kiếm chung tình” nàng không dám nói, nhưng với tài hoa tuyệt thế, phong độ tiêu sái, nghi dung thần tuấn, khí khách bất phàm của Y Mộng Lăng quả thực đã khiến nàng động tâm ngay từ khi vừa giáp mặt chàng.

Mà cũng đúng thế thật, có cô gái nào mà đứng đưng đưng trước một vị công tử đẹp trai hào hoa phong nhã như Y Mộng Lăng.

Chàng chỉ có một điều duy nhất khiến người ta bất mãn là thái độ ngoan thế bất cung của chàng trên tình trường.

Y Mộng Lăng nói tiếp:

– Tại hạ nhận thấy tại hạ đã đem lòng yêu cô nương thật sự!...

Nét mặt trầm mặc, khiến lời nói của chàng càng tỏ ra thận trọng vô cùng. Mà mỗi tiếng từ miệng chàng thốt ra hầu như đều được phát xuất tự đáy lòng, làm

xao động con tim đối phương.

– Tôi yêu cô nương, tôi yêu cái sắc đẹp của cô nương, nhất là về trí tuệ tài hoa cao tuyệt của cô nương, cũng có thể là trước khi chưa gặp cô nương, tại hạ đã có cảm giác yêu cô nương rồi!

Những lời nói êm ái tán thưởng, vừa tăng bốc, lại đượm vẻ thành thật làm cảm động mê hoặc người ta biết bao nhiêu!

Thế rồi với thái độ hết sức tự nhiên, chàng đưa hai tay đặt nhẹ lên đôi bờ vai nàng:

“Gia Ngọc, anh yêu em lắm!”

Chàng đã trực tiếp gọi bằng tên nàng!

Không đợi nàng kịp phản ứng, chàng đã lẹ làng vòng cánh tay ôm kéo nàng vào lòng.

– Người... Người...

Tiếng thứ nhất đượm vẻ tức tối, tiếng thứ hai đượm vẻ kinh dị và phẫn nộ. Nhưng khi đó:

– Á!... Người...

Sau tiếng kêu thét thứ ba, toàn thân nàng khẽ rung lên mềm nhũn trong lòng Y Mộng Lăng.

Vì nàng đã bị Y Mộng Lăng bất thần dùng một ngón tay điểm trúng huyệt Thất Tình. Một luồng nhiệt lưu kỳ dị lưu chuyển trong cơ thể nàng, đột phá phòng tuyến lý trí của nàng, rung động tâm linh nàng và cũng chấn động từng mỗi tế bào “tình dục” trong cơ thể nàng!...

“Dục tình” nổ tung trong thân thể nàng.

Y Mộng Lăng khẽ nhường cặp má kiếm, trên gương mặt lại hiện lên nét tươi cười thần bí!

– Anh yêu em! Anh yêu em nhiều lắm! Gia Ngọc!...

Thanh âm của chàng ta lại trở nên êm nhẹ như mộng như ảo...

Cặp má Thúc Gia Ngọc, hai núm đồng tiền cũng hiện lên một cách vô cùng duyên dáng khêu gợi. Hai cánh tay ngà ngọc tựa ngó sen vòng ra sau lưng chàng ghì chặt xuống...

Thình lình...

“Soạt!”

Vạt áo sa mỏng của Thúc Gia Ngọc bị Y Mộng Lăng xé rách một mảnh lớn, làn da trắng như tuyết bộc lộ. Kế đó... tung...

– Anh... Anh chớ...

Thân hình nàng khẽ rung động với giọng nói run run đượm vẻ kinh hãi!

– Gia Ngọc! Anh rất cần em!...

Giọng nói như mộng ảo lại đè lấp một chút lý trí của nàng vừa chớm nở do sự kinh hãi...

Thế rồi từng mảnh vải cuối cùng trên mình nàng lần lượt thoát hết. Một thân hình lồ lộ bốc lửa với hai ngọn vu phong trông thật mê hồn lạc phách...

Trong khi đó một bàn tay có ngón mang chiếc nhẫn khắc hình Tiểu Điện Phật đã vò vập dày vò một cách chẳng chút thương tiếc!...

Những tiếng rên đầy mê hoặc quyến rũ nổi lên từng chập!...

Thân hình nàng không ngớt rung động, một luồng khí lưu kỳ dị xông xáo cuồng loạn trong cơ thể nàng như muốn chia xẻ nàng ra từng mảnh vụn.

Thật vậy, chàng cần... mà nàng... cũng cần!...

Tiếp theo những tiếng rên được thoát ra hoàn toàn do tính chất thèm khát “dục vọng” đầy quyến rũ!

Thế rồi hai thân hình quện chặt lấy nhau ngã xuống...

Những tiếng “Á!...” “Ú!...” “Nhè nhẹ...”...

... (Dịch giả tự kiểm duyệt 3 giờ)...

Con chó trắng nhỏ nằm phục bên cạnh dương cặp mắt đỏ về phía đó, phát ra những tiếng gừ gừ kỳ dị!...

Nó đã ghen!...

Lâu lắm, lâu lắm...

Sau một thời gian không biết bao lâu, tất cả đều yên lặng, con chó nằm bên cạnh cũng thôi không phát ra tiếng kêu gừ gừ quái dị, gương mặt tươi cười thần bí mới lay động và từ từ ngừng lên.

Trong khi đó gương mặt ngà ngọc như đóa hoa phù dung, hai má còn rục đỏ mồ hôi chưa khô, nhưng phủ lên một lớp khí lưu kỳ dị...

Là bi thống, là phần nộ, là mê hoặc, là... là các loại tâm trạng cực đoan tô thành.

Sự trạng đã xảy ra mà chính bản tâm nàng không bao giờ muốn, còn đề phòng ráo riết nữa là khác, thế nhưng sự thực vẫn là sự thực. Một sự thực vô cùng tàn khốc!

– Gia Ngọc! Em đẹp lắm!...

– Có phải nhà người cố ý hay không?

– Gia Ngọc! Anh không bao giờ...

“Không bao giờ!...” Vậy thì tại sao chàng ta lại dùng ngón tay đè vào huyết thất tình của nàng để khiến nàng bị “dục tình” làm mờ lý trí.

Nét mặt Thúc Gia Ngọc đột nhiên biến đổi, biến đổi một cách hãi người,

ghê người!

Thình lình...

– Người hãy rút ngay! – Theo liền với tiếng thét lạnh lẽo, cánh tay ngà ngọc của nàng vụt tung lên, đẩy ra hai luồng kinh lực đập vào giữa ngực Y Mộng Lăng một tiếng “Bịch”, đánh tan nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt chàng ta. Chỉ thấy thân chàng như một con diều đứt gió bắn tung ra cửa.

“Oe!... Oe!...” Mấy bụm máu tươi phun ra. “Bình” “Rắc rắc rắc...” mấy cái bàn ghế bị thân hình chàng rớt xuống đè gãy. Một lúc thật lâu mới thấy chàng hơi cục cựa...

Thúc Gia Ngọc vợ lấy mãnh áo rách che vội tấm thân ngà ngọc, đồng thời cầm lấy tấm áo dài màu bạc liệng lại chỗ Y Mộng Lăng, nghiêng răng thét giọng lạnh lẽo:

– Rút ngay! Nhà người hãy rút ngay cho khuất mắt ta, nếu để ta còn thấy mặt sẽ chết không có chỗ chôn!...

Trong âm điệu của nàng đượm vẻ mâu thuẫn và thống khổ.

Cho đến hiện tại, nàng vẫn nhận Y Mộng Lăng tức là Cừu Tình. Nhưng giữa nàng với chàng đã xảy ra...

Khó khăn lắm Y Mộng Lăng mới gượng đứng dậy được, nhưng nét mặt tái nhợt không còn chút máu, tuy nhiên nụ cười thần bí không ngừng lay động.

Chàng lão đảo mấy bước mới đứng vững thân hình, ngược mắt thất thần nhìn Thúc Gia Ngọc khẽ nói:

– Gia Ngọc!... Gia Ngọc!... Anh yêu em lắm! Thật đấy!..

Hai tiếng “Thật đấy” e rằng chính bản thân chàng ta cũng chưa dám khẳng định. Mà hầu như đây là một thói quen của chàng ta, đến với bất cứ một người nào chàng ta cũng quen dùng hai tiếng ấy, thế mà luôn luôn đủ sức làm mê hoặc người ta...

– Ta bảo người hãy đi đi!

Thúc Gia Ngọc hét lên lần thứ hai.

Hai chân Y Mộng Lăng lão đảo bước lê ra cửa...

Thúc Gia Ngọc cũng thần thờ cúi đầu, làn tóc mây đen óng xỏa xuống phủ kín đôi bờ vai, từng giọt nước mắt từ từ trào ra, lăn xuống má.

Ma Điện Công Tử Y Mộng Lăng đã đi, đi khỏi hương khuê của Thúc Gia Ngọc; đi khỏi tòa thụy lâu u nhã tinh xảo. Ra đi đem theo cả niềm hoan lạc của Thúc Gia Ngọc, nhưng riêng chàng ta đem theo được cái gì?

Không! Chẳng được một cái gì cả.

Một tấm thân mang trọng thương loạng loạng lê từng bước một. Đột nhiên chàng có cảm giác cô đơn lẻ loi trống rỗng... Tại sao? Chàng cũng chẳng rõ. Vì từ

lúc lớn đến giờ chàng có gặp phải hoàn cảnh như thế này đâu.

Đột nhiên...

– Y công tử, Y công tử! Thong thả đợi tiểu nữ một chút!

Theo lên với giọng nói kêu gọi êm dịu, một thân hình đồ sộ lao đến. Ả thị tỳ béo mập xấu xí của Thúc Gia Ngọc nhưng lại có cái trên rất đẹp là Thanh Thanh. Tới nơi ả dúi vào tay Y Mộng Lăng một gói giấy nhỏ nói tiếp:

– Y công tử! Thuốc chữa thương!

Tới đây ả cũng bắt chước Y Mộng Lăng nhún vai một cái nói tiếp: “Tiểu thơ tôi bảo công tử nên nghe lời tiểu thơ tôi, đừng đi đến Thiên Quỷ Giáo!”

– Thuốc!... Đừng đến Thiên Quỷ Giáo! Ha ha ha!...

Y Mộng Lăng nhắc lại mấy tiếng của ả thị tỳ Thanh Thanh rồi vùng ngửa cổ thốt lên chuỗi cười dài rợn người!...

Đột nhiên chàng vung tay gạt phắt gói thuốc rớt xuống đất rồi loạng choạng quay gót.

Thanh Thanh trở cặp mắt tam giác ngạc nhiên nhìn theo sau lưng chàng...

Làm sao ả có thể hiểu được...

Thật vậy, ai có thể hiểu được tâm trạng chàng ta lúc này?...

Hoàng hôn...

Vàng kim ô trái ánh nắng vàng nhạt chênh chếch bên sườn những giải núi xa xa...

Làn gió chiều nhẹ nhàng thổi. Trên cao bầy chim về tổ khẽ cất tiếng kêu...

Cảnh tượng thật vô cùng yên tĩnh hòa bình.

Nhưng...

Bên cạnh một bìa rừng, hai vệt máu tươi chạy dài đã phá tan bầu không khí yên tĩnh hòa bình ấy!

Máu!... Chạy dài sâu vào bên trong cánh rừng một quãng, bỗng hiện ra một bóng người ngồi xếp bằng mê man dưới đám cỏ dại.

Bóng người ngồi chính là Ma Điện Công Tử Y Mộng Lăng. Hai mắt chàng nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, mình mặc manh áo dài màu bạc, lưng vẫn cài một thanh trường kiếm màu bạc.

Một người trong thời gian gần đây đã dùng chiếc mặt nạ Tiểu Diện Phật che kín diện mạo gây ra mấy vụ giết chóc thảm khốc thần bí, tiếng tăm vang dậy khắp giới giang hồ võ lâm.

Từ căn thùy lầu bước xuống, chàng ta đã loạng choạng lê gót, chàng không nhớ đã đi bao xa. Dọc đường chàng cũng không nhớ bao nhiêu lần huyết khí đảo lộn và phun ra từng búng máu tươi!...

Máu nhờn nhợt có vị mằn mặn...

Sau một thời gian ngắn ngủi, chàng ta đã khuấy động giang hồ, thu được bao nhiêu những điều thỏa mãn, đặc ý. Mặc dầu hiện tại, chàng đang hứng chịu cảnh thê lương lạnh lẽo.

Thật vậy, chàng đã được rất nhiều...

Phương tâm của Bạch Tường Vi. Tình yêu của Chu Tiểu Phân. Tiết trinh của Thúc Gia Ngọc... Còn nữa... Đương nhiên là còn nữa.

Trong khi đó chàng ta chưa mất gì ngoài một quãng thời gian với chút tâm cơ.

Thế nhưng hiện giờ chàng có cảm giác như đánh mất một cái gì. Chính chàng cũng không biết mất mát cái gì nữa, mà chỉ lờ mờ thấy rằng như đã đánh mất cái khí khái lúc mới xuất đạo giang hồ.

Vì hiện tại chàng mang nội thương trầm trọng, vết thương trầm trọng ấy chính là một đả kích nặng nề vào lòng tự tin tự phụ tự tôn của chàng từ trước tới nay.

Tiếp tục loạng choạng lê gót, nhưng khi tới bìa rừng nọ thì bỗng nhiên cặp mắt tối sầm, trời đất đảo lộn, máu tươi lại từ trong miệng ộc ra. Chàng gục xuống một lát, rồi cố gượng bò lết vào bãi cỏ dại, ngồi dậy xếp bằng từ từ vận tụ chân khí.

Dần dần chân khí ngưng đọng nơi kim đỉnh thần hộ rồi vận chuyển khắp châu thân. Đây chính là môn đại pháp “Bàn Cổ Ngưng Tụ” do sư phụ chàng Không Không Nhất Tẩu, một kỳ nhân mấy chục năm về trước truyền thụ.

Cũng chỉ có môn tuyệt học nội công chí cao này, với người có công phu tạo nghệ bất phàm như chàng mới có thể thi triển được phép khinh công Thiên Mã Hành Không làm cho mọi người phải tấm tắc khen ngợi.

Vàng kim ô đã chìm mất sau rừng tây sơn, màn đêm từ từ buông xuống.

Đột nhiên...

“Rắc rắc rắc!...” mấy tiếng động kỳ dị vang lên phía bên trong cánh rừng. Tiếng chân người bước, mà không phải chỉ có một người.

Cặp chân mày Y Mộng Lăng khẽ nhướng lên. Trong bầu không khí trầm tịch hiện lên nét xao động.

Gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng lại lay động. Bất kể người đến đó là ai, có phải vì chàng ta hay không, chàng ta cũng cần bộc lộ để cho kẻ đó không thể ước đoán được tâm trạng lúc này.

Tiếng chân bước mỗi lúc mỗi gần và ngừng lại trước mặt chàng. Sự thực đã rõ ràng, họ đã vì chàng mà đến.

Hắc, hắc, hắc!...

Sau một chuỗi cười quái dị, giọng nói có vẻ quen quen:

– Y công tử, không dè chỉ có mấy hôm mà chúng ta đụng đầu nhau trong một hoàn cảnh như thế này, thật vô cùng hạnh hội!... Vô cùng hạnh hội!...

Thật không ngờ kẻ mới đến lại là Tụ Lý Càn Khôn Liễu Ngũ, một tay vừa bị thua chàng tiếng bạc tại Chu thị Tiền trang mất một cánh tay.

Ma Điện Công Tử Y Mộng Lăng từ từ mở mắt, quả nhiên Liễu Ngũ Tiên Sinh đang đứng trước mặt chàng, đằng sau hẳn còn có bốn đại hán nữa.

Một cây thiết xích, hai thanh trường kiếm sáng loáng, một ngọn Cửu Tiết Liên Hoàng Chiên đang nhằm người chàng, kèm theo những cặp hung quang sáng rực rợn người!...

Mối thù bị cụt một cánh tay, mất chỗ làm ăn trên chốn giang hồ. Liễu Ngũ đâu thể quên được. Hẳn ta cũng tự hiểu rõ công lực của mình, hiểu rõ công lực của Y Mộng Lăng, nhưng hiện nay đối phương đã mang trọng thương, hẳn đâu có thể bỏ lỡ cơ hội trả mối thù chẳng đội trời chung ấy.

Y Mộng Lăng đảo mắt nhìn đối phương khắp lượt, thản nhiên hỏi:

– Bây giờ các hạ muốn gì?

– Hà! Hà! Hà!... Sự đời có đi có lại, hôm nay đến lượt lão phu thắng tiếng bạc này...

Vừa nói hẳn vừa đưa tay về bộ râu dê thừa thớt dưới cằm tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

– Đánh cuộc!

– Phải! Lần trước chúng ta đánh với nhau bằng một cánh tay không đủ thích thú, nên hôm nay Liễu mỗ tìm gặp các hạ để đánh một tiếng nữa bằng cả sinh mạng mà!

– Đánh bằng sinh mạng? – Y Mộng Lăng thản nhiên nở nụ cười thần bí nói tiếp:

“Ồ, kể ra như thế mới thú! Nhưng...”

– Mi sợ hả? – Hà hà hà... Liễu Ngũ Tiên Sinh trỗi giọng cười đắc ý nói tiếp: “Y công tử, hôm nay ngài có sợ cũng chẳng xong!”

Y Mộng Lăng ngược mắt tia ra hai đạo lãnh quang sắc bén nhìn đối phương chằm rãi:

– Tại hạ thấy rằng một sinh mạng của Liễu Ngũ Tiên Sinh không đáng giá...

Ánh mắt sắc lạnh của chàng đảo nhìn đối phương một lượt nói tiếp:

– Nhưng phụ thêm tất cả bốn sinh mạng của đồng bạn các hạ kể cũng tạm đủ, nào đánh cuộc như thế nào, mời các hạ lên tiếng?

– Hắc hắc hắc! – Liễu Ngũ Tiên Sinh cười khan một hồi!

– Y Mộng Lăng! Khá lắm! Bây giờ Liễu mỗ chém các hạ năm kiếm trước, nếu các hạ không chết, các hạ sẽ chém lại bọn mỗ mỗi người một kiếm, như vậy rất công bình có phải không?

Y Mộng Lăng bất giác chấn động tâm thần.

Lối chơi gì mà kỳ lạ vậy? Nhưng mà trong tình trạng hiện tại thì đánh cuộc bằng lối nào cũng chẳng hơn gì. Nghĩ đoạn, chàng ta thản nhiên khẽ nhún vai, thái độ vô cùng sái thoát như chẳng coi sự sống chết vào đâu.

Lúc đó Liễu Ngũ Tiên Sinh đã từ tay một đại hán đứng cạnh đón lấy một thanh trường kiếm, thẳng cánh nhằm thân hình Y Mộng Lăng đang ngồi xếp bằng bửa xuống! Đột nhiên...

Khà, khà, khà, khà!...

Một chuỗi cười như sấm dậy đình tai chối óc rung động cả bầu không khí, tiếp theo là giọng nói âm trầm:

– Khoan! Đánh cuộc như vậy không công bằng!

Liễu Ngũ Tiên Sinh ngừng tay hạ kiếm, đảo ánh mắt kinh dị nhìn dáo dác. Không phải riêng mình hắn mà tất cả mọi người tại tràng đều nhất loạt đưa ánh mắt về phía phát ra tiếng nói.

Từ trong lùm cây rậm, một người đứng đỉnh bước ra.

Cách ăn mặc của người đó thật quê mùa cục mịch, quần bằng vải bố xanh, hai ống ngắn cùn cộn gập đầu gối, mang áo cũng bằng vải xanh cộc, tay rộng thùng thình, chân đi hài cỏ, đặc biệt đầu đội một cái nón lá sùm sụp che kín cả mặt, sau lưng thò ra một khúc chuỗi bằng sừng đen của một loại binh khí gì không rõ.

Vừa đứng đỉnh bước ra, người nọ vừa cười hề hề nói:

– Cá tính của lão hủ có một khuyết điểm duy nhất là khoái đánh cuộc, từ nhỏ tới lớn, lão đã đánh bao nhiêu lần cuộc với đủ mọi cách thức, không dè hôm nay ở đây lại gặp được tri kỷ!... Hà hà hà!...

Dứt lời người này bước đến ngồi xuống cạnh Y Mộng Lăng nói tiếp:

– Nào chúng ta ngồi xuống đây làm vài bàn chơi cho đỡ ghiền!

Nét mặt Liễu Ngũ Tiên Sinh biến đổi một cánh hết sức khó coi, hấn lạnh lùng cất tiếng hừ, gằn giọng:

– Ông bạn nên nhớ đây là một cuộc đánh đố của chúng ta bằng sinh mạng đấy!

–Ồ! Lão hủ biết nhưng lão cũng đề nghị thêm một cách chơi thật thú vị, thật kích thích...

Tới đây người nọ liền dơ tay lật chiếc nón lá ngửa mặt nói tiếp:

– Các người hãy nhìn cặp mắt, kết quả thua cuộc của lão đấy!

Thì ra lão ta là một trung niên hán tử, tuổi độ ngoài bốn mươi, hai tròng mắt sâu hoắm. Một người mù!

Chiếc nón lá lại đội chộp lên đầu lão ta sùm sụp che kín cả khuôn mặt.

Liễu Ngũ Tiên Sinh khẽ nhếch mép cười âm độc, rồi thỉnh linh khua kiếm bỏ thẳng xuống đầu người nọ một nhát nhanh như chớp!

Đối với một người mù mà hấn im lặng hạ độc thủ một cách đột ngột như thế thật là vô cùng độc ác!

Y Mộng Lăng chỉ kịp thốt tiếng kêu kinh hãi: “Coi chừng!” thì một tiếng rú dài đã lãnh lốt vút tạt cao không.

Tiếp theo là một đạo hàn quang lấp loáng bay lượn.

Một tiếng rống thê thảm nổi dậy! Máu tươi tung tóe như mưa! “Bịch” thân hình Liễu Ngũ Tiên Sinh gục xuống chiếc đầu lìa khỏi cổ, bắn ra một quãng xa hơn một trượng.

Trên tay người mù cầm chặt cán chuôi một thanh đao mỏng, lưỡi dài tám thước, mũi đao dựng thẳng lên trời.

Thanh đao dài kỳ dị, người xuất thủ cũng khoái tiếp một cách kỳ dị. Liễu Ngũ Tiên Sinh, một nhân vật sống lẫn lộn trong nghề cờ bạc gần trọn đời người, đã sinh nghề tử nghiệp, mất mạng trong một nháy mắt.

Thật ghê người, thật hãi người!

Người mù nọ là ai?

Chỉ thấy cổ tay trái lão ta khẽ hất một cái. “Coong” một tiếng kêu nhẹ ngân rền, lưỡi đao dài mỏng vụt lóe lên một vết hàn quang lạnh người; đảo lộn một vòng rồi trong chớp mắt được thâu hồi sau lưng người mù.

Thủ pháp thần kỳ và khinh khoái khôn tả.

Ma Điện Công Tử trợn tròn cặp mắt nghĩ thầm: “Đao pháp này...”

Trong khi đó, người mù vẫn không buồn ngừng đầu, chỉ khẽ phủ hai bàn tay vào nhau, cất tiếng quát hỏi:

– Còn ai muốn đánh cuộc bằng sinh mạng nữa?...

Tiếng quát của ông ta vừa dứt, bỗng nhiên hàng loạt thân cây trong phạm vi chừng một trượng ào ào rã rắc đổ xuống.

Chỗ gãy, thân cây nào cũng bằng phẳng, cao cách mặt đất khoảng bảy thước. Rõ ràng là kiệt tác của đạo hàn quang từ thanh trường đao của người mù phát xuất đảo lộn một vòng vừa rồi tạo thành... Thật hết sức thần kỳ!

Bốn đại hán do Liễu Ngũ Tiên Sinh dẫn theo trợ quyền lúc này đều tái mét mặt mày, kéo nhau lùi mất trước khi những thân cây chung quanh rạp đổ hết.

Gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng rung động một cách kỳ dị,

chàng ta một thể ngăn được thốt tiếng kêu:

– Phi Long Tự Dao!...

Phi Long Tự Dao! – Đúng vậy. Hơn ba mươi năm trước đây, một thiếu niên mới 16 tuổi với thanh nhuyễn đao dài hơn tám thước, thiên dụng đao pháp Phi Long Tự đã gây chấn động giang hồ võ lâm, tạo nên nhãn hiệu “Phi Long Thần Dao!”

Nhưng thời gian không đầy nửa năm, thanh nhuyễn đao dài kỳ dị với đao pháp Phi Long Tự đã đột nhiên biến mất trên giang hồ.

Không ai biết đóa võ lâm kỳ ba mới hiện ấy đi đâu, thất tung vì lẽ gì?

Hiện tại sau ba mươi năm, võ lâm giang hồ hình như đã dần dần quên lãng danh hiệu Phi Long Thần Dao.

Cho đến hôm nay Ma Điện Công Tử Y Mộng Lãng thật không ngờ rằng con người vang danh võ lâm thuở đó lại xuất hiện đúng lúc cứu chàng thoát chết. Chàng lật đật ôm quyền hướng về phía người mù:

– Có phải tiền bối là Phi Long Thần Dao Hồ Công Cửu tiền bối đã oai chấn giang hồ một thời trước đây không?

“Hà hà hà!” – Phi Long Thần Dao Hồ Công Cửu đột nhiên ngửa cổ cười sảng sặc:

– Thật không ngờ cái tên Phi Long Thần Dao đã bị người đời bỏ quên từ lâu, ngày nay lại được tiểu tử nhắc đến!...

Giọng nói của ông ta đầy vẻ cảm thán thê lương! Chứng tỏ con người đã một thời lừng lẫy xưa kia phải có một tâm sự u ẩn gì!

Chỉ nghe ông ta khẽ buông tiếng thở dài:

– Chú em chắc là người mà gần đây thường đồn đại là Ma Điện Công Tử Y Mộng Lãng phải không?

Y Mộng Lãng nhượng mày nghĩ thầm: “À! Thì ra ông ta đã biết rõ về mình.” Thực ra thì không ai ngờ, mặc dầu Phi Long Thần Dao đã đột nhiên thất tung trong giới giang hồ hơn ba mươi năm, nhưng bước chân ông ta không ngừng đi lại khắp chốn giang hồ, ông ta vẫn luôn luôn lưu ý đến mọi sự việc giang hồ xảy ra. Chỉ có điều ông ta đã khéo léo ngụy trang, ăn mặc quê mùa cục mịch, lại luôn luôn đội chiếc nón lá sùm sụp che kín diện mạo nên không ai nhận ra mà thôi. Huống chi cũng đã ba mươi năm nay ông ta chưa hề lộ diện xuất thủ lần nào.

Cũng do lẽ đó mà Ma Điện Công Tử Y Mộng Lãng nổi danh âm ỹ trong mấy ngày đây, đương nhiên ông ta đã biết rõ.

Y Mộng Lãng lên tiếng đáp:

– Tại hạ chính là Y Mộng Lãng đây!

– Có phải chú em bị trọng thương không?

Ma Điện Công Tử bất giác giật mình, chàng hết sức ngạc nhiên vì một con người mù lòa như ông ta mà lại có thể nhận ra chàng chàng bị nội thương, thật hết sức kỳ quái. Thực ra nếu Phi Long Thần Dao không biết rõ chàng bị trọng thương thì hà tất ông ta phải hiện thân cứu viện.

– Thưa phải, cảm tạ tiền bối cứu mệnh, chỉ tiếc là!...

– Tiếc là làm sao?

Y Mộng Lăng đột nhiên ngừng lời không nói tiếp, nhưng bị Phi Long Thần Dao hỏi dồn, chàng đành phải nhún vai đáp:

– Tiếc là vẫn bối chẳng còn sống được bao lâu nữa!

– Tức là vì bệnh nội thương ấy phải không?

– Không!

– Vậy thì vì gì?

Y Mộng Lăng do dự giây lát mới nói:

– Tiền bối có biết loại “Kim Ty Độc Cổ” không?

– Kim Ty Độc Cổ?...

Trong giọng nói của Hồ Công Cửu pha lẫn vẻ kinh ngạc và đột nhiên ông ta ngừng mặt. Chiếu hai lỗ mắt sâu hoắm nhìn về hướng Y Mộng Lăng. Từ hai lỗ mắt ấy, tuy không có nhãn quang quắc sáng ghê người, nhưng hình như có một áp lực hết sức nặng nề dồn ép, khiến chàng có cảm giác muốn nghẹt thở.

– Có phải chú em trúng loại Kim Ty Độc Cổ không?

– Phải!

Phi Long Thần Dao đột nhiên ngửa cổ cười khà khà một hồi thật lâu lắm lắm:

– Thật diệu quá! Diệu quá!... Diệu quá!

Trên khuôn mặt tươi cười thần bí của Ma Điện Công Tử hiện lên nét mê hoặc.

o O o